توراه أور • الباراشات ויצא • مامار 3

וללבן שתי בנות וגו'

وكان للابان (לבן) ابنتان

إهداء تكريمًا لـ

מוקדש לכבוד הגאון המקובל רבי לוי יצחק שניאורסאהן זצ"ל

والد الريبي، ريب ليفي يتسحاق

LikuteiTorah.com
الباراشا الحاسيدية
/likuteitorah.com/ar/torah-ohr/vayeitzei/3

1 **וללבן שתי בנות וגו׳. הנה לאה ורחל הם אותיות המחשבה ואותיות הדבור. שהם עלמא דאתכסיא ועלמא דאתגליא (עיין לקמן בד״ה בכ״ה בכסליו בפי׳ ושם ה׳ קטנה רחל)**

«وكان للابان (**לבן**) ابنتان»، إلخ. والآن، فإن ليئة (**לאה**) وراحيل (**רחל**) هما حروف الفكر وحروف الكلام، وهما العالم الخفي (**עלמא דאתכסיא**, alma de'iskasya) والعالم المكشوف (**עלמא דאתגליא**, alma de'isgalya). (انظر أدناه، في المقالة التي تبدأ بعبارة «في الخامس والعشرين من كيسليف»، في شرح «وكان اسم الصغرى (**הקטנה**, haketanah) راحيل»، [أي تُقرأ] الهاء الصغيرة (**ה׳ קטנה**, hei ketanah): راحيل.)

וזהו ענין בארצות החיים. ב׳ ארצות. שבזמן שבהמ״ק [שבית המקדש] **היה קיים היו שני הבחינות מאירים בא״י** [בארץ ישראל]**.**

وهذا هو معنى «في أراضي الأحياء»: أرضان. فعندما كان الهيكل المقدس قائمًا، أضاء المستويان كلاهما في أرض إسرائيل.

והעיקר היה בחי׳ רחל (שנקראת עקרת הבית) **כי המחשבה מתלבשת בתוך הדבור והדבור היה מתגלה.**

وكانت الرئيسية هي مستوى راحيل (التي تُسمّى دعامة البيت (**עקרת הבית**, akeres habayis))؛ لأن الفكر يكتسي داخل الكلام، وكان الكلام ظاهرًا.

ולפי שרחל שהוא בחי׳ הדבור הוא עלמא דאתגליא לכך היה אז בא״י [בארץ ישראל] **גילוי אלקותו ית׳ שהיו חכמים גדולים בעלי רוה״ק** [רוח הקודש] **ונביאים (וכמו שפרש״י** [שפירש רש״י / שפירוש רש״י] **גבי יונה ויחזקאל שאין הנבואה שורה אלא בא״י** [בארץ ישראל]**)**

ولأن راحيل، وهي مستوى الكلام، هي العالم المكشوف، كان هناك آنذاك في أرض إسرائيل تجلٍّ لألوهية **ה׳**، تبارك هو؛ فكان فيها حكماء عظام أصحاب **רוח הקודש** ية (**רוח הקודש**, ruach hakodesh)، وأنبياء (كما يشرح راشي (**רש״י**) في شأن يونس (**יונה**) وحزقيال (**יחזקאל**)، أن النبوّة لا تحلّ إلا في أرض إسرائيل).

ובפרט בהמ״ק [בית המקדש] **והשראת השכינה בקה״ק** [בקדש הקדשים] **ואורים ותומים ועבודת הקרבנות שהי׳** [שהיה] **יורד אש שלמעלה. משא״כ אחר חורבן בהמ״ק** [בית המקדש] **שגלו ישראל וגלתה עמהם השכינה.**

وخاصةً [كان هناك] الهيكل المقدس، وسكن الحضور الإلهي (**שכינה**, Shechinah) في قدس الأقداس، والأوريم والتوميم (**אורים ותומים**, Urim and Tumim)، وخدمة القرابين، إذ كانت نار من فوق تهبط. أما بعد خراب الهيكل المقدس، فقد دخل بنو إسرائيل في المنفى، ورحل الحضور الإلهي معهم إلى المنفى.

שהיא בחי׳ רחל שהיא בבחי׳ גלות בע׳ [בשבעים] **שרי׳ ואינה מאירה כלל מערך הגלוי שהיתה מאירה בזמן הבית שהי׳** [שהיה] **הדבור מתגלה משא״כ עכשיו כתיב כרחל לפני גוזזי׳ נאלמה.**

[الحضور الإلهي] هو مستوى راحيل، التي هي في حالة منفى بين الأمراء السبعين، ولا تضيء البتة إذا قورنت بالتجلّي الذي أضاءت به في زمن الهيكل، حين كان الكلام ظاهرًا؛ أما الآن، فقد كُتب: «مثل نعجة [راحيل] أمام جزازيها، صارت صامتة».

והעבודה היא בדרך בירורים כו׳ (וכמ״ש ע״פ במדבר סיני) **ומ״מ נשאר מאיר בא״י** [בארץ ישראל] **בחי׳ לאה והיא מדרגה יותר גבוה מבחי׳ רחל וכמשל המחשבה שהיא רוחניות ונעלית מן הדבור**

والخدمة الإلهية تكون بطريق التنقيات (beirurim ,**בירורים**)، إلخ. (كما هو مشروح في «في برية سيناء»). ومع ذلك، يظل مستوى ليئة يضيء في أرض إسرائيل، وهي مرتبة أعلى من مستوى راحيل، كما في مثال الفكر، فهو روحي وأسمى من الكلام.

(שהיא אינה בגלות כי רחל נק׳ מ״ם פתוחה שיש ממנה פתח ומבוא ליניקת החיצונים בזמן הגלות משא״כ מבחי׳ מ״ם סתומה. ושם הוא שרש לאה עיין בזהר ר״פ תרומה דף קכ״ו ב׳ ודף קכ״ז)

(فهي ليست في المنفى؛ إذ تُسمّى راحيل الميم المفتوحة (mem petuchah ,**מ״ם פתוחה**)، التي منها منفذ ومدخل تتغذى منه القوى الخارجية في زمن المنفى؛ أما مستوى الميم المغلقة (mem setumah ,**מ״ם סתומה**) فليس كذلك، وهناك أصل ليئة. انظر الزوهار (**זהר**)، في مطلع باراشات تروما (**פרשת תרומה**)، الصفحة 126b والصفحة 127).

אך לפי שהוא עלמא דאתכסיא והעלם לכך אין הגילוי אלקות עכשיו בא״י [בארץ ישראל] **מערך הגילוי שהי׳** [שהיה] **בזמן בהמ״ק** [בית המקדש] **קיים.**

لكن لأنها عالم الخفاء والاحتجاب، فإن تجلّي الألوهية الآن في أرض إسرائيل لا يُقاس بالتجلّي الذي كان فيها حين كان الهيكل المقدس قائمًا.

ומ״מ הצדיקים הגדולים אשר בארץ יכולים להשיג עכשיו בא״י [בארץ ישראל] **השגות עליונות יותר אפי׳** [אפילו] **ממה שהשיגו צדיקים כמותם בזמן הבית (מאחר שההשגה היא בבחי׳ מחשבה עליונה כמו שהיא עדיין למעלה מהתלבשות בעולם הדבור)**

ومع ذلك، يستطيع الأبرار العظام (tzaddikim ,**צדיקים**) المقيمون في أرض إسرائيل أن يبلغوا الآن فيها إدراكات أسمى حتى مما بلغه أبرار مماثلون لهم في زمن الهيكل (إذ إن الإدراك هنا من مستوى الفكر العلوي، كما هو ما يزال فوق تلبّسه بعالم الكلام).

וכמו האר״י [האלקי רבי יצחק] **ז״ל** [זכרונו לברכה / זכרונם לברכה] **שהשיג השגות עצומות מה שלא השיגו צדיקים גדולים בדורות הקדמונים.**

وهكذا كان حال الأريزّال (**האריז״ל**)، إذ بلغ إدراكات عظيمة لم يبلغها أبرار عظام في الأجيال السابقة.

ולהבין מ״ש כי שנואה לאה כו׳. הרי יעקב השיג ודאי בעלמ׳ [בעלמא] **דאתכסי׳.**

ولفهم ما كُتب: «أن ليا كانت مكروهة» وما إلى ذلك، فإن يعقوب (**יעקב**) أدرك العالم الخفي يقينًا!

אך הענין כי יעקב נק׳ בריח התיכון המבריח מן הקצה אל הקצה. פי׳ שהוא הממשיך אור א״ס ב״ה מן הקצה עליונה (היינו הקו הבוקע החלל כמ״ש במ״א) מבחי׳ כתר למטה ולכן נאמר בו תוספת וי״ו ואלקי יעקב.

لكن التفسير هو أن يعقوب يُسمّى «العارضة الوسطى التي تمتد من طرف إلى طرف». أي إنه هو الذي يستمد النور اللانهائي (**אור אין סוף**، Or Ein Sof)، تبارك هو، من الطرف الأعلى (أي من خط النور (**קו**، kav) الذي يشقّ الفضاء الخالي، كما ورد في موضع آخر)، من مستوى التاج (**כתר**، Keser)، إلى أسفل؛ ولذلك أُضيفت في اسمه واو زائدة: «و **ה׳** الخاص بيعقوب».

וכן והנורא שמייחד ומחבר חו״ג [חסד וגבורה] **ע״י המשכת והארת האין והיינו ע״י בחי׳ בטול. וכל ההמשכו׳ שלו הוא עד הקצה התחתונה. דהיינו בבחי׳ מלכות עלמא דאתגלייא.**

وكذلك «والمهيب»، لأنه يوحّد ويصل الإحسان (**חסד**، Chesed) والشدة (**גבורה**، Gevurah) باستمداد العدم (**אין**، Ayin) [اللاشيء] وإشراقه، أي من خلال مستوى إبطال الذات (**ביטול**، bittul). ويبلغ كل استمداده الطرف الأدنى، أي مستوى الملكوت (**מלכות**، Malchus)، عالم الانكشاف.

וזהו ויאהב (יעקב) **גם את רחל מלאה שכל תשוקתו היה להיות גילוי אור א״ס ב״ה למטה בעלמא דאתגלייא שעי״ז יוכלו הכל לקבל משא״כ מבחי׳ עלמא דאתכסייא כו׳**

وهذا هو [معنى] «وأحبّ (يعقوب) راحيل أيضًا أكثر من ليا»: فقد كان كامل تطلّعه أن يتجلّى النور اللانهائي، تبارك هو، في الأسفل، في عالم الانكشاف، إذ يستطيع الجميع أن يتلقّوا منه، بخلاف مستوى العالم الخفي، وما إلى ذلك.

ולכן כתיב וישק יעקב לרחל על דרך שנקוד על וישקהו

ولذلك كُتب: «وقبّل يعقوب راحيل»، على نحو [ما ورد بشأن] الكلمة المنقوطة «وقبّله»:

דהיינו שבחי׳ חב״ד [חכמה בינה ודעת] **שהוא זיווג נשיקין ואתדבקו׳ רוחא ברוחא עד״מ הנשיקין שבאין מפנימית האהבה (עמ״ש במ״א ע״פ ישקני מנשיקות וע״פ אמצאך בחוץ אשקך) וגם בחי׳ זו המשיך ברחל.**

أي إن مستوى الحكمة (**חכמה**, Chochmah) والفهم (**בינה**, Binah) والمعرفة (**דעת**, Daas)، وهو اتحاد القُبَل والتصاق الروح بالروح، على مثال القُبَل التي تنبع من البعد الباطني (**פנימיות**, pnimiyus) للحب (انظر ما شُرح في موضع آخر في تفسير «ليقبّلني بقبلات» و«أجدك في الخارج فأقبّلك»)؛ وهذا المستوى أيضًا جذبه إلى راحيل (**רחל**).

וז״ש [וזהו שכתוב] **אעבדך שבע שנים ברחל בתך הקטנה כי לבן הוא בחי׳ לובן העליון מקור החסדים שכולו רחמים פשוטים דלית שמאלא בהאי עתיקא**

وهذا ما كُتب: «أخدمك سبع سنين من أجل راحيل ابنتك الصغرى». فلابان (**לבן**) هو مستوى البياض العلوي (**לובן**, loven)، مصدر الإحسانات (**חסדים**, chasadim)، وهو رحمة محضة بكليتها، إذ «لا جانب أيسر في هذا العتيق (**עתיקא**, Atika) [القديم]»؛

רק שלמטה נשפל בלבן גשמי ומ״מ כתיב כלו הפך לבן טהור הוא אפי׳ [אפילו] **הנגע כו׳ ועל לבן כתיב וישכם לבן בבקר שבכ״י** [שבכל יום] **מתגבר ונמשך אור החסד עליון.**

لكن ذلك هبط في الأسفل إلى لابان مادي. ومع ذلك، كُتب: «قد صار كله أبيض، فهو طاهر»، حتى إن كانت الإصابة، إلخ. وعن لابان كُتب: «وبكر لابان في الصباح»، لأن نور الإحسان العلوي (**חסד**, Chesed) يقوى كل يوم ويُجذب إلى أسفل.

2 **וינשק לבניו ובנותיו שנמשך בכל פרצופי האצי׳ זכרים ונקבות. ואח״כ ולבן שב למקומו למעלה מעלה ויעקב הלך לדרכו להמשיך בחינת לובן העליון הנ״ל למטה מטה ברחל בתו הקטנה בחי׳ דבור כו׳.**

«فقبّل بنيه وبناته»: [أي] إن ذلك امتدّ إلى جميع التكوينات (**פרצופי**، partzufim) في عالم الانبثاق (**אצילות**، Atzilus)، ذكورًا وإناثًا. ثم «عاد لابان (**לבן**) إلى مكانه»، إلى علوٍّ فَعلوّ، و«مضى يعقوب (**יעקב**) في طريقه» ليُنزل مستوى البياض العلوي المذكور آنفًا إلى أسفل فأسفل، إلى راحيل (**רחל**)، ابنته الصغرى، مستوى الكلام، إلخ.

ולכן היתה רחל עקרה כי ההולדה מבחי׳ הדבור הוא להיות הגילוי בבי״ע וא״א להיות הולדה וגילוי בבי״ע שהרי הנבראים הם נפרדים וא״א להתגלות להם בחי׳ לובן העליון הנ״ל.

ولذلك كانت راحيل عاقرًا، لأن الولادة من مستوى الكلام تعني أن يكون هناك تجلٍّ في عوالم الخلق (**בריאה**، Beriah)، والتكوين (**יצירה**، Yetzirah)، والفعل (**עשיה**، Asiyah)؛ ومن المتعذّر أن تكون هناك ولادة وتجلٍّ في **בריאה** و**יצירה** و**עשיה**، لأن المخلوقات منفصلة، ومن المتعذّر أن يتجلّى لها مستوى البياض العلوي المذكور آنفًا.

(ומש״ל [ומה שכתוב לעיל] **דרחל נק׳ עלמא דאתגלייא מ״מ להיות הגילוי ע״ד בחי׳ לידה הוא קשה ביותר כו׳ ויש חילוק גדול בין שארי השפעות לבחי׳ לידה שהוא גילוי עליון יותר ועמ״ש בזוהר פ׳ פנחס דרמ״ט)**

(وأما ما قيل آنفًا من أن راحيل تُسمّى العالم المكشوف، فمع ذلك، فإن حصول التجلّي على نحو مستوى الولادة أمر بالغ الصعوبة، إلخ. وثمة فرق كبير بين سائر أنواع التأثير ومستوى الولادة، وهو تجلٍّ أسمى. انظر ما كُتب في الزوهار (**זהר**، **זהר**)، قسم **פינחס**، الصفحة 249.)

אבל לאה שהיא המחשבה ילדה ששה בנים שהם הספי׳ [הספירה / הספירות] **שבאצי׳ עצמו ששם היה שרש השבטים ולכן נק׳ שבטי יה.**

أما ليئة (**לאה**)، التي هي الفكر، فولدت ستة أبناء، وهم الصفات المنبثقة (Sefiros ,**ספירות**) في عالم **אצילות** نفسه، إذ كان هناك أصل الأسباط؛ ولذلك سُمّوا «أسباط **יה** (Yah)».

יהודה הפעם אודה בחי׳ בטול והודאה הרי הוא נמשך ומסתעף מן המחשבה דוקא.

يهوذا (**יהודה**)، «هذه المرة سأقرّ» (odeh ,**אודה**)، هو مستوى إبطال الذات (bittul ,**ביטול**) والإقرار؛ وهو ينبثق ويتفرّع من الفكر تحديدًا.

וכן ראובן ושמעון ראיה ושמיעה הוא ג״כ למעלה מבחי׳ הדבור אלא מן המחשבה הן נמשכים כו׳ (כמ״ש במ״א ע״פ יהודה אתה כו׳)

وكذلك فإن رأوبين (**ראובן**) وشمعون (**שמעון**)، أي الرؤية والسمع، هما أيضًا فوق مستوى الكلام؛ بل ينبثقان من الفكر، إلخ. (كما شُرح في موضع آخر في تفسير «يهوذا، أنتَ»، إلخ.)

וגם לוי שהוא בחי׳ התקשרות כמ״ש הפעם ילוה כו׳ נמשך ונולד ג״כ מן המחשבה

وكذلك لاوي (**לוי**)، وهو مستوى الارتباط، كما ورد: «هذه المرة [زوجي] سيرتبط» (yilaveh ,**ילוה**)، إلخ، ينبثق ويولد هو أيضًا من الفكر،

כנראה בחוש במי שהוא בעל מחשבה שאינו מרגיש כלל בעסקים החולפים לפניו מחמת גודל התקשרות שיש לו בהמחשבה.

كما يتبيّن بالمشاهدة فيمن يغلب عليه الفكر؛ فهو لا يشعر مطلقًا بالأمور التي تجري أمامه، لشدة ارتباطه بالفكر.

וכמ״ש במדרש בעובדא דר׳ [דרבי] **חייא רבה. וכן גבי רבא** (**בפ׳ אר״ע** [אמר רבי עקיבא]) **דהוה מעיין בשמעתי׳** [בשמעתיה] **כו׳.**

وكما رُوي في المدراش في قصة الحاخام حيّا ربّا (**רבי חייא רבה**)؛ وكذلك في شأن رافا (**רבא**)، في فصل «قال الحاخام عقيبا»، إذ كان منهمكًا في دراسته، إلخ.

ולכן יצא ממנו משה שהיה כבד פה וכבד לשון דהיינו שלגודל התקשרותו בבחי׳ בטול ונחנו מה לא היה יכול להיות משפיע כו׳ שהיא בחי׳ הדבור כו׳

ولذلك جاء منه موسى (**משה**)، الذي كان «ثقيل الفم وثقيل اللسان»؛ أي إنه، لشدة تعلّقه بمستوى أو جانب (**בחינה**, bechinah) إبطال الذات (**ביטול**, bittul)، وبقوله «وما نحن؟»، لم يكن يستطيع أن يكون ممن يمنحون الآخرين، إلخ، وهذا من جانب الكلام، إلخ.

ועיקר ההפרש בין התקשרות דלוי שהוא בחי׳ בטול ובין הודיה דיהודה שהוא ג״כ בחי׳ בטול הוא כי יהודה הוא בחי׳ הבטול בגילוי כענין מודים שכורע ומשתחוה

والفرق الأساسي بين تعلّق لاوي، وهو من جانب **ביטול**، وشكر يهوذا (**יהודה**)، وهو أيضًا من جانب **ביטול**، هو أن يهوذا يمثّل **ביטול** في صورة ظاهرة، كما في [بركة] «**מודים**» (Modim)، حين ينحني المرء ويسجد.

ולכן יצאו ממנו מלכי בית דוד שבטולם הוא בחי׳ הבטול שבהתגלות וחיצוניות.

ولذلك جاء منه ملوك بيت داود، الذين يتمثّل ما عندهم من **ביטול** في البعد الظاهر (**חיצוניות**, chitzoniyus) وفي الانكشاف.

אבל לוי שהוא בחי׳ ההתקשרות והבטול בפנימיותו ועצמותו הגם שבחיצוניות אינו נגלה כלל וכענין בטול דצבא השמים לך משתחוים שההשתחואה של המלאכים אינו ענין השתחואה גשמיות אלא שמשתחוה ובטל בהשגתו ברוחניות

أما لاوي فهو جانب التعلّق وإبطال الذات في البعد الباطني (**פנימיות**, pnimiyus) وفي جوهره، وإن لم ينكشف ذلك في الظاهر قط؛ ومثله إبطال الذات في قولنا: «جيش السماء يسجد لك»: فسجود الملائكة ليس سجودًا جسديًا، بل يسجد كلٌّ منهم ويخضع في إدراكه، على نحو روحاني.

ולכן יצא ממנו משה (ועמ״ש במ״א ההפרש בין משה ואליהו שהוא גם כן עד״ז) ואח״כ ותעמוד מלדת שלא היה יכול להיות בחי׳ גילוי עוד.

ولذلك جاء منه موسى (وانظر ما شُرح في موضع آخر عن الفرق بين موسى وإلياهو (**אליהו**)، وهو أيضًا على هذا النحو). ثم «توقفت عن الإنجاب»، إذ لم يعد ممكنًا أن يكون ثمة مستوى من الانكشاف.

(ועמ"ש ע"פ טובה הארץ מאד מאד דענין דור המדבר שהיה מבחי' לאה עולם המחשבה וטענו למה צריכים לירד בבחי' עולם הדבור שהוא בחי' מל' ארץ תתאה לקיים המצות בדבור ובמעשה הלא זה אפשר לקיים גם ע"י התומ"צ [התורה ומצות] **ברוחניות דהיינו ע"י המחשבה כו'**

(وانظر ما شُرح في تفسير «الأرض جيدة جدًا جدًا»: إن جيل البرية كان من مستوى ليئة (**לאה**)، عالم الفكر؛ وقد احتجّوا قائلين: لماذا ينبغي أن نهبط إلى مستوى عالم الكلام، وهو مستوى الملكوت (**מלכות**, Malchus)، أي الأرض السفلى، لكي نتمّم **מצוות** (mitzvos) بالكلام والعمل؟ أليس من الممكن أيضًا أن نتمّم ذلك بالتوراة والوصايا على نحو روحاني، أي بالفكر، إلخ؟

אך באמת היו בטעות גדול דע"י דבור ומעשה דוקא נמשך גילוי אוא"ס [אור אין סוף] **ב"ה ביתר שאת לאין קץ כי נעוץ סופן בתחלתן כו' ומרבע"ה** [ומשה רבינו עליו השלום] **התפלל תקט"ו תפלות ליכנס לארץ כו'.**

لكنهم كانوا في الحقيقة مخطئين خطأً كبيرًا، إذ إن انكشاف النور اللانهائي (**אור אין סוף**, Or Ein Sof)، تبارك هو، يُستجلب إلى الأسفل بفيض أعظم بما لا نهاية، وبالتحديد من خلال الكلام والعمل؛ لأن «نهايتها مغروسة في بدايتها»، إلخ. وقد صلّى موسى ربّينو، **ע"ה**، خمسمئة وخمس عشرة صلاة ليدخل الأرض، إلخ.

ועפ"ז [ועל פי זה] **יובן עוד ענין ויאהב יעקב את רחל דוקא שהיא בחי' דבור ומעשה כי שנואה לאה ההפך מכוונת דור המדבר.**

وعلى هذا، يتضح أيضا معنى «وأحبّ يعقوب (**יעקב**) راحيل (**רחל**)» على وجه الخصوص، إذ إنها مستوى الكلام والعمل؛ أما «وكانت ليئة (**לאה**) مكروهة»، فهو نقيض مقصد جيل البرية.

ואמנם צריך ביאור מ"ש לאה הפעם ילוה אישי אלי דוקא דודאי לא עלה על דעתה לאפוקי מבחי' דבור ומעשה.

لكن قول ليئة: «هذه المرة سيلتصق بي زوجي»، على وجه الخصوص، يحتاج إلى بيان؛ إذ من المؤكد أنها لم تفكر في استثناء مستوى الكلام والعمل.

אלא הענין כי באמת צ״ל ב׳ הבחי׳ מודו״מ [מחשבה דבור ומעשה] **דהא בלא הא לא סגי ועמ״ש במ״א בענין לויתן ושור הבר שהוא ג״כ ענין ב׳ בחי׳ הנ״ל לויתן לשון התקשרות בחי׳ בטול דנוני ימא כמו הפעם ילוה כו׳**

بل إن الأمر هو أنه لا بد حقا من كلا المستويين: الفكر من جهة، والكلام والعمل من جهة أخرى؛ إذ لا يكفي أحدهما دون الآخر. وانظر ما ورد في موضع آخر في شأن لوياثان (**לויתן**, Livyasan) والثور البري، وهو أيضا شأن المستويين المذكورين أعلاه: فكلمة لوياثان تدل على الارتباط، وهو مستوى إبطال الذات (**ביטול**, bittul) لدى أسماك البحر، كما في «هذه المرة [زوجي] سيلتصق» (**ילוה**, yilaveh)، إلخ.

ולאה רצתה שיהיה העיקר ע״י בחינה זו ע״ד שאמרו בחסידים הראשונים שהיו שוהין ט׳ שעות בכל יום בתפלה שהוא כענין בטול והתקשרות הנ״ל דמחשבה כו׳.

وأرادت لیئة أن يكون الأساس من خلال هذا المستوى، على نحو ما قيل عن الأتقياء الأوائل (**חסידים**, Chassidim)، الذين كانوا يمكثون تسع ساعات كل يوم في الصلاة؛ فهذا يشبه إبطال الذات والارتباط المذكورين أعلاه في الفكر، إلخ.

ואימתי תורתן נעשית אלא מתוך שחסידים הן כו׳ הרי רוב עסקם היה עד״ז)(ומבואר ענין זה לקמן בד״ה ששים המה מלכות כו׳ אחת היא יונתי כו׳)

«ومتى تتم دراسة توراتهم؟ بل لأنهم أتقياء»، إلخ؛ وهكذا كان معظم انشغالهم من هذا القبيل. (وقد بُيّن هذا الأمر أدناه، في المقال الذي يبدأ بعبارة «ستون ملكة»، إلخ، «واحدة هي حمامتي»، إلخ.)

ואמנם יעקב ידע שזה אי אפשר רק לבני עלייה שהן מועטים אבל כל ישראל עיקר רוב העסק הוא ע״י דבור ומעשה

لكن يعقوب كان يعلم أن هذا لا يتيسر إلا للقلة من أبناء الارتقاء (**בני עלייה**, bnei aliyah)؛ أما عموم إسرائيل، فمعظم انشغالهم الأساس يكون بالكلام والعمل.

ולכן היה באהל רחל עיקר קביעותו שהוא בחי׳ דומ״ע [דבור ומעשה] **ומ״מ צ״ל ג״כ מחשבה שמזה נמשך ראיה ושמיעה לאסתכלא ביקרא דמלכא כו׳**

ولذلك كان مسكنه الأساس في خيمة راحيل، وهي مستوى الكلام والعمل. ومع ذلك، لا بد أيضا من الفكر، الذي ينبع منه البصر والسمع، «للتأمل في جلال الملك»، إلخ.

וכל האומר אין לי אלא תורה כו׳ אלא צ״ל רו״ש [רצוא ושוב] **רק כי אז נעוץ סופן כו׳:**

و«كل من يقول: ليس لي إلا التوراة»، إلخ. بل لا بد من البصر والسمع؛ غير أن النهاية عندئذ «مغروسة» في البداية، إلخ.

LikuteiTorah.com
الباراشا الحاسيدية

حول هذه الطبعة

This edition contains the Hebrew text وthe English translation.

The Hebrew text of Torah Ohr: © Kehot Publication Society, via Sefaria, CC BY-NC 4.0; formatting adapted.

Our English translation, made from the Hebrew without Kehot's notes: CC BY-NC 4.0.

This edition as a whole: CC BY-NC 4.0. Shuls, schools and non-profit projects may copy, print and share it freely, and may ask for donations to cover the cost of printing; it may never be sold. Credit Kehot Publication Society and likuteitorah.com. https://creativecommons.org/licenses/by-nc/4.0/

الترجمة العربية والشروح: أُعدّت لموقع LikuteiTorah.com بمساعدة الذكاء الاصطناعي (openai/gpt-6-luna-pro)، وقورنت بالنص العبري وبموقع سفاريا؛ ولم يراجعها محرر بشري بعد. يرجى التحقق من كل ما هو مهم بالرجوع إلى النص العبري.

طلب الريبي أن تُدرَس مَاماريم باراشا الأسبوع، «الباراشا الحسيدية»، خلال ذلك الأسبوع، موزعة على أيامه السبعة (Sichah of Shabbos Parshas Vayakhel 5725 · Toras Menachem vol. 42, pp. 306–309). لماذا ندرسها، وما بركات الريبي: likuteitorah.com/about/the-chassidishe-parsha/

مشروع مجاني غير تجاري؛ لا يُباع هنا شيء. والمشروع غير تابع لكيهوت أو سفاريا أو مكتبة لوبافيتش. © likuteitorah.com

من likuteitorah.com/ar/torah-ohr/vayeitzei/3/

إهداء تكريمًا لـ

מוקדש לכבוד הגאון המקובל רבי לוי יצחק שניאורסאהן זצ״ל

والد الريبي، ريب ليفي يتسحاق